

UZASADNIENIE

Powód M. D. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 6 000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległ powód. M. D. wniósł także o zasądzenie od tego pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda M. D. na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pismem procesowym z dnia 2 grudnia 2016 r. pełnomocnik powoda rozszerzył żądanie pozwu, wnosząc o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. D. kwoty 6 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 sierpnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 9 000,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2014 r. w L. J. B., kierując samochodem osobowym marki P. (...) o nr rej. (...), nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu rowerem M. D. w wyniku czego powód uderzył w tył pojazdu P., a następnie przewrócił się. Na miejsce zdarzenia wezwano zespół pogotowia ratunkowego, który przewiózł poszkodowanego do szpitala w R..

M. D. był hospitalizowany w szpitalu w R. w okresie od dnia 12 czerwca 2014 r. do dnia 24 czerwca 2014 r. z rozpoznaniem złamania obojczyka prawego i otarć naskórka barku i podudzia prawego. Powód M. D. był leczony zachowawczo farmakologicznie i rehabilitacyjnie z unieruchomieniem kończyny górnej w ortezie obojczykowej, wypisany do dalszego leczenia ambulatoryjnego w stanie ogólnym i miejscowym dobrym, z zaleceniem kontroli w poradni ortopedycznej.

Powód M. D. w okresie od 2 lipca 2014 r. do 25 sierpnia 2014 r. leczył się ambulatoryjnie w Poradni (...) Szpitala (...) w R.. W okresie od 12 sierpnia 2014 r. do 25 sierpnia 2014 r. odbywał rehabilitację w Gabinetie Rehabilitacji (...) w K.. Powód M. D. od dnia 12 czerwca 2014 r. do dnia 24 lipca 2014 r. pozostawał na zwolnieniu lekarskim.

Ze względów finansowych powód M. D. był zmuszony do powrotu do pracy i przerwania dalszego leczenia. M. D. był samodzielny przy wykonywaniu codziennych czynności, jednakże nie mógł wykonywać cięższych prac fizycznych. Powód w dalszym ciągu odczuwa skutki wypadku, gdy dłużej pracuje czuje drętwienie dłoni i palców, odczuwa ból przy podnoszeniu ręki do góry. Od momentu wypadku powód M. D. ma również problemy z koncentracją, w nocy śpi czujnie, budząc się co godzinę.

Biegły sądowy z zakresu chirurgii, (...) w swojej opinii wskazał, iż powód M. D. w wyniku przebytego wypadku doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10%, z powodu wadliwego wygojenia złamania obojczyka prawego, powodującego utrudnienie wykonywania czynności w uniesieniu kończyny górnej prawej.

Nadto biegły podał, iż obecny stan zdrowia powoda w zakresie układu narządu ruchu, wynikający z doznanych obrażeń, ma charakter utrwalony, a zatem nie ma podstaw, aby wskazywać na możliwość progresji wyraźnych zmian o charakterze pourazowym, a tym samym i istotnego pogorszenia stanu zdrowia powoda M. D. z tego tytułu.

Biegły sądowy z zakresu neurologii S. R. ustalił, że brak jest podstaw do określenia procentowego trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda M. D., ze względu na uszkodzenie układu nerwowego na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 12 czerwca 2014 roku.

Samochód osobowy sprawcy kolizji J. B. ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W..

Powód M. D. dokonał zgłoszenia do (...) S.A. z siedzibą w W. szkody osobowej z OC sprawcy wypadku. Decyzją z dnia 27 sierpnia 2014 roku pozwany ubezpieczyciel przyznał powodowi M. D. świadczenie w kwocie 3 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

/ dowód: dokumenty k. 9-25, akta szkody nr (...) w formie zapisu elektronicznego na płycie CD k. 36, opinia biegłego J. N. k. 68-71, opinia biegłego S. R. k. 113-114, zeznania powoda M. D. k. 132 /

Sąd zważył co następuje:

Powództwo M. D. co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny sprawy, Sąd oparł się na dokumentach stanowiących dowód w sprawie, których wiarygodności i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron. Podstawą poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych były również opinie biegłego z zakresu chirurgii, (...) oraz biegłego z zakresu neurologii S. R.. Przedmiotowe opinie sporządzone zostały przez biegłych sądowych posiadających wymaganą wiedzę, kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe, nadto są rzeczowe, logiczne, spójne, kompleksowo i w pełnym zakresie realizują postanowienie Sądu zlecającego opinię.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, iż bezspornym w sprawie jest to, że samochód sprawcy wypadku, w następstwie którego obrażeń ciała doznał powód M. D., ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego ubezpieczyciela. Jednocześnie pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. nie kwestionował swojej odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie, a spór w niniejszej sprawie w zasadzie sprowadzał się do ustalenia charakteru obrażeń ciała doznanych przez powoda M. D. oraz ich wpływu na jego funkcjonowanie.

Dlatego też w oparciu o przeprowadzone ustalenia postępowania dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, że po przyjęciu przez ubezpieczyciela co do zasady odpowiedzialność za to zdarzenie, wypłacenie na rzecz powoda M. D. kwoty 3 000,00 zł, jako zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę, było dla niego rażąco krzywdzące.

Zgodnie z normą art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 34 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35).

W niniejszej sprawie nie było zatem wątpliwości co do możliwości zastosowania powołanej normy prawnej do rozstrzygnięcia niniejszego sporu. Odpowiedzialność ubezpieczyciela jest odpowiedzialnością kontraktową (ex contractu), za ubezpieczającego. Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną wypadkiem oznacza zatem obowiązek naprawienia szkody majątkowej wynikłej z wypadku, jak i obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Podstawą materialną dochodzonego przez powoda M. D. roszczenia w zakresie zadośćuczynienia jest przepis art. 445 § 1 k.c.

Zgodnie z treścią tego przepisu w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach sprawy, pisemnych opinii biegłych z zakresu chirurgii, ortopedii i traumatologii oraz neurologii oraz przesłuchania samego powoda M. D., Sąd ustalił, iż na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 12 czerwca 2014 roku doznał on złamania obojczyka prawego i otarć naskórka barku i podudzia prawego.

Bezpośrednio po zdarzeniu powód M. D. został przetransportowany karetką pogotowia ratunkowego do szpitala w R., gdzie był hospitalizowany w Oddziale (...) do dnia 24 czerwca 2014 roku. W trakcie pobytu szpitalnego wdrożono powodowi leczenie zachowawcze polegające na unieruchomieniu obojczyka prawego przez zaopatrzenie w ortezę obojczykową oraz leczenie farmakologiczne w postaci szczepionki tężcowej i leku B.. W dniu 2 lipca 2014 roku powód M. D. rozpoczął leczenie ambulatoryjne w Poradni (...) Szpitala (...) w R. gdzie zastosowano wobec niego leczenie rehabilitacyjne. Do dnia 24 lipca 2014 r. powód M. D. pozostawał na zwolnieniu lekarskim.

Biegły J. N. w swojej opinii wskazał, iż powód M. D. w wyniku przebytego wypadku doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10%, z powodu wadliwego wygojenia złamania obojczyka prawego, powodującego utrudnienie wykonywania czynności w uniesieniu kończyny górnej prawej. Jednocześnie biegły wskazał, iż obecny stan zdrowia powoda w zakresie układu narządu ruchu, wynikający z doznanych obrażeń, ma charakter utrwalony, a zatem nie ma podstaw, aby wskazywać na możliwość progresji wyraźnych zmian o charakterze pourazowym, a tym samym i istotnego pogorszenia stanu zdrowia powoda z tego tytułu.

Co prawda biegły neurolog nie stwierdził trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda M. D. na skutek wypadku z dnia 12 czerwca 2014 roku, jednakże zdaniem Sądu należy podkreślić, iż wypadek ten mógł mieć znacznie poważniejsze skutki, gdyby nie zachowanie przez powoda czujności, co do sytuacji panującej na drodze.

W przepisie art. 445 § 1 k.c. dotyczącym zadośćuczynienia pieniężnego, ustawodawca posługuje się pojęciem niedookreślonym „suma odpowiednia”. W bogatym w tej kwestii orzecnictwie ugruntował się aprobowany także i w piśmiennictwie pogląd opowiadający się za kompensacyjnym charakterem przewidzianego w art. 445 § 1 k.c. zadośćuczynienia. (por. uchwała Sądu Najwyższego z 8.12.1973 r, III CZP 37/73, Legalis). Dla przykładu tylko sąd wskazuje na pogląd Sądu Apelacyjnego w Białymstoku (por. wyrok z dnia 13.09.2012r., sygn. I ACa 349/12, Legalis), zgodnie z którym zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę stanowi przybliżony ekwiwalent za doznaną przez pokrzywdzonego szkodę niemajątkową (krzywdę), a zatem powinno ono wynagrodzić doznane cierpienia, utratę radości życia oraz ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć psychicznych. Celem zadośćuczynienia jest naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych, dlatego ustalając kwotę zadośćuczynienia należy mieć na uwadze m.in. ich rozmiar i nasilenie np. dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz czas leczenia. Wśród innych okoliczności wpływających na wysokość zadośćuczynienia pojawia się też wymóg ustalenia go w rozsądnych granicach adekwatnych do aktualnych stosunków majątkowych, bo jak wspomniano jego celem jest pokrycie szkody majątkowej, a nie wzbogacenie poszkodowanego. Kwota zadośćuczynienia winna przy tym odpowiadać aktualnym warunkom życiowym i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Przy ustalaniu zadośćuczynienia trzeba również uwzględnić: rodzaj naruszonego dobra, rozmiar krzywdy, stopień winy sprawcy, przyczynienia się pokrzywdzonego do szkody i wiek pokrzywdzonego. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.06.1968 r, I PR 175/68, Legalis).

Uwzględniając powyższe ustalenia i rozważania Sąd uznał, że stosownym dodatkowym zadośćuczynieniem dla powoda M. D. będzie kwota 10.000,00 zł.

Dlatego też w oparciu o przepis 445 § 1 k.c. Sąd, według swej oceny, zasądził na rzecz powoda M. D. tytułem należnego mu uzupełniającego zadośćuczynienia od pozwanego ubezpieczyciela (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 10.000,00 zł.

Zdaniem Sądu kwota 10.000,00 zł przyznana powodowi jako zadośćuczynienie za krzywdę doznaną, na skutek wypadku z dnia 12 czerwca 2014 roku, jest adekwatne do rozmiaru doznanej przez niego krzywdy oraz stopnia natężenia jego cierpień fizycznych i psychicznych.

W ocenie sądu, żądanie powoda M. D. odnoszące się do zapłaty kwoty pieniężnej tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek wypadku w wysokości określonej w piśmie procesowym zawierającym rozszerzenie powództwa na kwotę 15 000,00 zł było wygórowane i nieuzasadnione. Należy bowiem zauważyć, iż biegły lekarz neurolog S. R. ustalił, że brak jest podstaw do określenia procentowego trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda M. D., ze względu na uszkodzenie układu nerwowego na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 12 czerwca 2014 roku. Nadto biegły J. N. stwierdził, że obecny stan zdrowia powoda w zakresie układu narządu ruchu, wynikający z doznanych obrażeń, ma charakter utrwalony, nie ma podstaw, aby wskazywać na możliwość progresji wyraźnych zmian o charakterze pourazowym, a tym samym istotnego pogorszenia stanu zdrowia powoda z tego tytułu. Dlatego też Sąd oddalił zgłoszone przez powoda M. D. roszczenie, ponad zasądzoną w wyroku kwotę zadośćuczynienia.

W świetle powyższych ustaleń biegłych Sąd uznał także za pozbawione podstaw, żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela na przyszłość, za skutki wypadku, któremu uległ powód M. D. i oddalił powództwo w tym zakresie.

Ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia zasądził Sąd na podstawie przepisu art. 481 k.c., od pozwanego ubezpieczyciela zgodnie z żądaniem pozwu.

Rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania uzasadnione są przepisami art. 100 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. Szczegółowe rozliczenie kosztów procesu zostanie sporządzone przez referendarza sądowego po uprawomocnieniu się wyroku.